

Forhold kan være den Stabilitet, som er uundgaaelig nødvendig for den Tjeneste, der er overdraget den, men Udvalget har troet det rigtigst at lægge særlig Vægt paa, at der fandt en fast Forbindelse Sted mellem Generalstabens og Baabenes Officerer. Udvalgets Flertal foreslaar, at der skulde indskrives et særligt Affinit i Loven om Forfremmelseslister. Det har paa Sagens nuværende Trin ikke været det Flertal, der har fremsat Forslaget, særlig om at gjøre netop at faae de foreslaaede Bestemmelser vedtagne ubetinget i denne Form. Hovedsagen har for Flertallet været at udtale sig i Retning af at anbefale, at der for Hærens Vedkommende ligesom for Flaadens er et Forfremmelsesraad, som har den egentlige Afgjørelse med Hensyn til Forfremmelse for Officererne. Flertallet erkjender, at de nuværende Bestemmelser i Loven af 1867 ikke ere heldigt affattede. Det er meget vanskeligt at gennemføre en ensartet Anvendelse af dem i Pragis, og man tør vistnok sige, at det viser sig, at jo mere samvittighedsfuldt der studeres paa at gennemføre dem i Overensstemmelse med Loven, desto vanskeligere er det at gjøre det. Vi have heller ikke kunnet se bort fra den Omstændighed, at efter hele den Udvikling, der har fundet Sted i de senere Aar, sker der et jævnligt Skifte i den højeste Krigsbestyrelse. Det er jo sjældent, at en Krigsminister faar Lov til at blive paa sin Post mere end 1—2 Aar, og Antallet af Krigsministre, der have været siden 1867, er ikke langt fra at være legio. Det er naturligt, at jo mere samvittighedsfuldt de Paagjældende søge at gennemføre disse Bestemmelser, desto lettere kan det ske, at forskellige Opfattelser netop derfor komme til at gjøre sig gjældende; men det Flertal, der har fremsat Forslaget, har troet, at det var i Officerernes og Hærens velforstaaede Interesse at faae stabt en Institution, der kunde være af en noget mere blivende Natur, og derfor have vi troet, at det kunde være hensigtsmæssigt at faae fastsat Regler for et Forfremmelsesraad. Detailerne er det os ikke særlig om at gjøre; om der staaar noget mere eller mindre derom i Loven, er af mindre Betydning; naar blot det Tilstrækelige om Hovedprinciperne indskrives, ere vi for vort Vedkommende fornøiede, og jeg skal ogsaa villig anerkjende, at det er meget muligt, at en anden Sammensætning end den, som er fremsat her i Forslaget, vil være hensigtsmæssigere. Jeg vilde sætte Pris paa, om det maatte kunne lykkes til 3die Behandling at faae en samstemmende Opfattelse gjort gjældende paa dette Punkt mellem den høitærede Krigsminister og Udvalget. Det Mindretal, der ikke har sluttet sig til de øvrige Medlemmer angaaende dette Punkt, antager jeg dog ikke særlig har Noget mod et Forfremmelsesraad. De Motiver, som jeg forudsætter have været ledende for dette Mindretal, ere vistnok henteede andetsteds fra. Jeg slutter

mig dertil af de Vædringsforslag, som af samme Mindretal ere stillede med Hensyn til Forslaget om Søværnets Ordning. Der slutter nemlig ogsaa dette Mindretal sig til Forslaget om Forfremmelsesraadet, men med den Tilføining, at den paagjældende Minister ikke ubetinget er pligtig til at følge Forfremmelsesraadets Indstilling, idet nemlig Mindretallet foreslaar, at der i Loven indskrives en Bestemmelse om, at, forsaavidt den paagjældende Minister ikke finder særlig tjenstlig Anledning til at gaa bort fra Forslaget, har han at indstille en af de 3 Personer, der indskrives af Forfremmelsesraadet. Det blev af den høitærede Minister under en Konference, som Udvalget havde den Ære at have med ham, udtalt, at der kunde være praktiske Vanskeligheder med Hensyn til Gjennemførelsen af Sagen paa Grund af den Sammensætning, som Udvalget havde foreslaaet med Hensyn til Forfremmelsesraadet. I saa Tilfælde vil der jo Intet være til Hinder for, dersom der virkelig er saadanne Vanskeligheder, at Forfremmelsesraadet kunde sammensættes paa en noget anden Maade; men jeg tror iøvrigt, at der Intet vilde være til Hinder for, at man ogsaa maatte kunne ordne Sagen i højeste Grad praktisk, uden at de Ulemper behøve at opstaa, som den høitærede Minister har fremstillet. Smid- lertid betragter jeg dette som en saadan Detailfag, at jeg ikke finder nogen særlig Grund til uden videre Foranledning nærmere at gaa ind derpaa. — Bestemmelserne om Forfremmelse af Befalingsmænd i Forstærkningen har jeg haft Leilighed til allerede igaar at berøre, og jeg tror derfor at kunne henvise til mine Udtalelser derom, idet det ikke er noget Nyt, jeg har at tilføie til, hvad der allerede er sagt. — § 102 i Lovforslaget handler om Aldersgrændserne. Det vil ses, at der er et enkelt Medlem af Udvalget, der ikke har tiltraadt Principet om Aldersgrændserne. Jeg forudsætter, at dette Medlem selv vil udtale sig, saa jeg skal ikke nærmere udtale mig paa hans Vegne. Den øvrige Del af Udvalget har i alt Bessentlig sluttet sig til de Principer, som ligge til Grund for den høitærede Ministers Forslag. Der er vel stillet 2 Vædringsforslag under Nr. 145 og 146; men Tanken dermed er kun den, at de skulle mulig- gjøre, at Stabssergenterne ved det 50de Aar kunne forlange Afsted med Pension efter Pensions- Loven af Hensyn til, hvad jeg igaar havde den Ære at udvikle for Thinget med Hensyn til deres eventuelle Overgang i Forstærkningen som Lieutenanter og Kompagnichefer. Vi have tildeels ogsaa af dette Hensyn foreslaaet Aldersgrændsen for Kompagnicheferne af Forstærkningen sat op fra 60 til 62 Aar. — Vædringsforslaget under Nr. 150 indeholder ikke nogen Realitetsændring, men er kun formelt af Hensyn til, hvad der iøvrigt er vedtaget. Vædringsforslaget under Nr. 149 til- sigter derimod at begrænse den Bemyndigelse,